

Csata Ernő

Vitám ős Kajánnal

Én előtted jöttem Keletről
Mágusaimmal, ős Kaján.
Szerszámmal jöttem és írással,
Szavamat ékesen róttam,
Noé és vízözön után.

Búzát termeltem, fokosom volt,
Lassan jött össze szűk kajám.
Nevet adtam én hegynek, víznek,
El ne tévedjek utamon,
Nem éltem senki ugarán.
E nevek ősi nyelv nyomai,
Ezért ma nem mindig értjük.
Mert rárakódtak évezredek
Alatt itt átvonult hadak
Szokásai és beszédük.

Vízkereszt, gyertya és kopjafa,
Megőrzött mindenek Ura.
Majd duhaj legények tajtékos,
Lovas hada telepedett
Rám, fájt az isten ostora.

Ó-Babilon fényes vígsága
Akkor itt végleg odalett.
Harcias, véres, nagy tornákon,
Csak hullt, hullt folyton a vérem
S az árja tengerbe veszett.

Ma nem jár paripán ős Kaján,
Én nem birkózom senkivel.
Ma is törött kupából iszom
S bíborpalást is másról hull,
Barátkozom mindenkivel.

Ma már nukleáris ős Kaján,
Atompajzsa büszke, szilárd.
Vándorol, csak vándorol a vágy
Égen, földön ide-oda,
A csábító dollár kivár.

Keletről jön, hadban, ős Kaján,
Pogány hittet, fiatalon.
Átgázolva a tömegeken,
Nemzetek vélt határain
És ősrégi szokásokon.

Már látom is, amint elrejtí
Arcát fekete burkába.
Nagy istenükhöz kiáltozva,
Pogány dalokkal robban be
A vélt égi szűz karjába.

Nekem csak egy Uram van: Isten,
Kitől élet és halál jön.
Még Ó-Babilontól így hívjuk,
Bár elrohant sok évezred,
Sok meghal, mielőtt rájön.

„Uram, a magyar rög szétesett mára,
Nem meddő, terem. Mit akar
Egy sátáni törekvés tőlem?
A vérszerződés híveit,
Kiket rég a szent anyaföld takar?”

„Van dalom, versem, sok híres festményem,
És van sok-sok Nobel-díjam.
Végre én fel akarok állni,
Itthon s Európában is,
Hogy mit ér ma a magyar, azt írom.”

„Uram, segíts, hogy újra talpra álljak,
Még él bennem egy makacs hit.
Elpusztíthatatlan konokság,
Hogy minden romlást túléljek,
A rengeteg írás arra tanít.”

Van undorom és borzadásom
A folytonos gyalázaton.
Üldözött keresztet, kupával,
Mert bennem is vagy, Istenem,
Tégy, ahogy én is akarom!